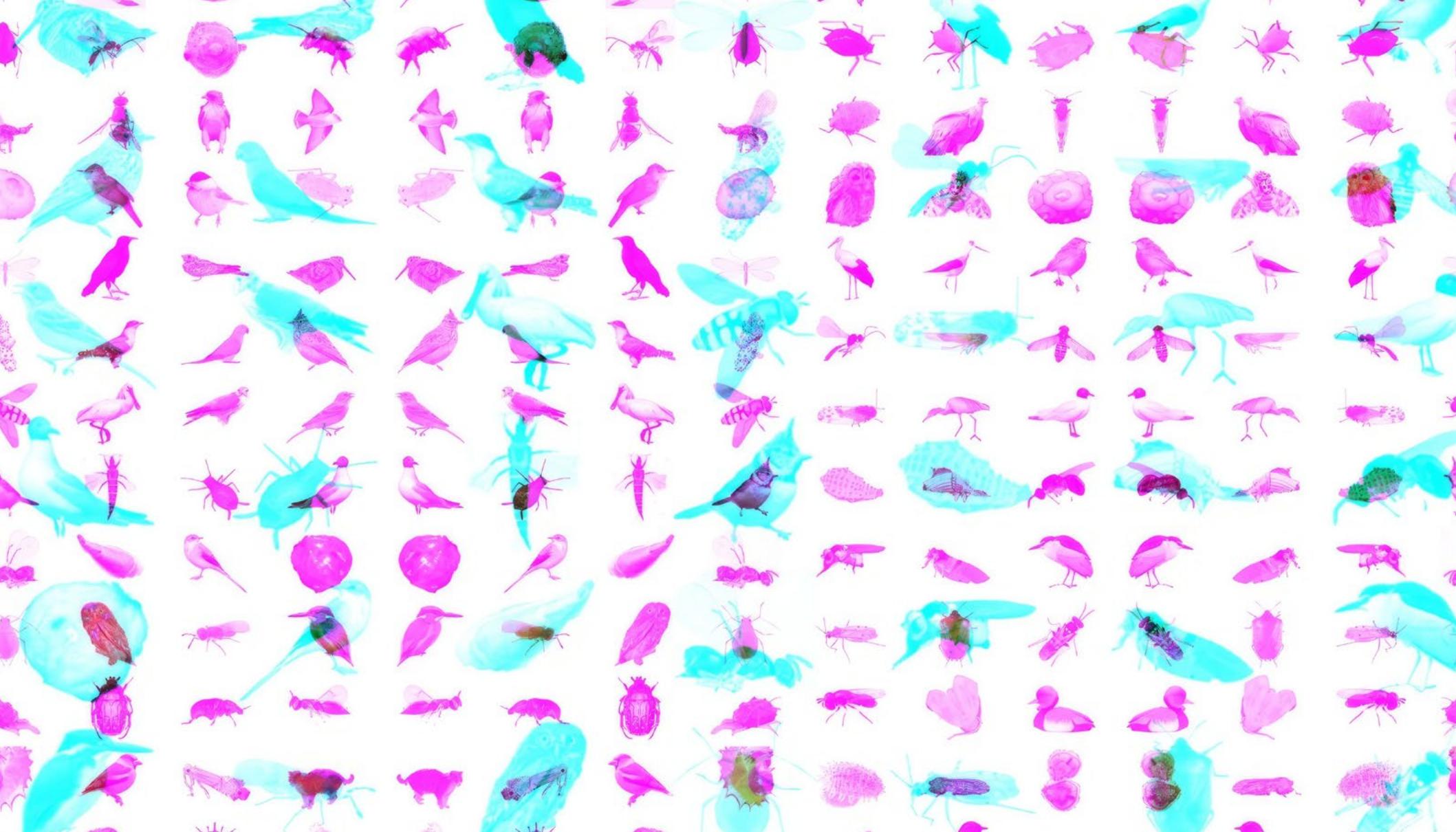

Des- UA pués de la

Juan Carlos Castro-Domínguez
María Ponce Garrido

MUSEU DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT. MUA

Des- UA pués de la

**Juan Carlos Castro-Domínguez
María Ponce Garrido**

MUSEU DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT. MUA

UNIVERSITAT D'ALACANT

Amparo Navarro Faure
RECTORA DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT

Catalina Iliescu Gheorghiu
VICERECTORA DE CULTURA, ESPORT I EXTENSIÓ
UNIVERSITÀRIA

DESPUÉS DE LA UA
Juan Carlos Castro-Domínguez
María Ponce Garrido

ORGANITZA I PRODUEIX / ORGANIZA Y PRODUCE
10.07.2023 / 22.07.2023. Sala Sempere
Museu de la Universitat d'Alacant. MUA

EXPOSICIÓ / EXPOSICIÓN

COMISARIAT / COMISARIADO
Juan Carlos Castro-Domínguez.
María Ponce Garrido

COORDINACIÓ / COORDINACIÓN
Sofía Martín Escribano. MUA

DISSENY GRÀFIC / DISEÑO GRÁFICO
Juan Carlos Castro-Domínguez
María Ponce Garrido
Javier García Fernández - larepla.es
Bernabé Gómez Moreno

FOTOGRAFÍA / FOTOGRAFIA
David Frutós

VÍDEO RECTORA / VIDEO RECTORA
Juan Carlos Cembreros. Screenwarriors

PUBLICACIÓ / PUBLICACIÓN

COORDINACIÓ / COORDINACIÓN
Sofía Martín Escribano. MUA

DISSENY / DISEÑO
Bernabé Gómez Moreno. MUA

TRADUCCIONS / TRADUCCIONES
Servei de Llengües

ISBN: 978-84-126694-5-9

© De l'edició, Museu de la Universitat d'Alacant. MUA
© Del textos, els autors i les autòres
© De les imatges, els autors i les autòres

Agraïments / Agradecimientos:

Magnfca. Rectora Sra. Dª Amparo Navarro Faure
Oficina Rectora. UA
Vicerrector de Infraestructuras D. Salvador Ivorra Chorro
Vicerrectorado de Infraestructuras, Sostenibilidad y Seguridad
Laboral
Escuela Politécnica Superior. UA
Archivo General Universidad de Alicante. UA
Unidad de Experimentación Vegetal. UA
Facultad de Educación. UA
La Cuineta. Área de Proyectos Arquitectónicos. UA
EnsoLAB

Des- UA pués de la

Després de la UA, és una exposició multiesensorial, que utilitza la ficció especulativa com a feramenta per a reflexionar sobre possibles camins de futur pel que fa a la manera d'entendre l'ecosistema que forma la Universitat d'Alacant: el campus, l'arquitectura i la comunitat humana i no humana d'aquesta.

L'exposició consisteix en un espai immersiu i accessible, que reflexiona sobre l'esdevenir d'un futur propíxim, basat en experiències d'allunyament social com la pandèmia del COVID-19, i intenta debat sobre les mesures que cal prendre davant de la situació crítica de crisi mediambiental i com afrentar els nous reptes ecològics o les noves maneres de relacionar-nos amb la naturalesa i els no humans.

Després de la UA, es una exposició multiesensorial, que utilitza la ficció especulativa com a feramenta para reflexionar acerca de posibles caminos de futuro en cuanto a la manera de entender el ecosistema que conforma la Universidad de Alicante: el campus, su arquitectura y su comunidad humana y no humana.

La exposición consiste en un espacio inmersivo y accesible, que reflexiona sobre el desarrollo de un futuro próximo, basado en experiencias de alejamiento social como la pandemia del COVID-19, y intenta debatir acerca de las medidas a tomar ante la situación crítica de crisis medioambiental y cómo abordar los nuevos retos ecológicos o las nuevas formas de relacionarnos con la naturaleza y los no humanos.

Créditos:
Catalina Cerdà, Paula Gómez,
Cristina Martínez, Ana Riquelme,
Pilar Sánchez, Gema Rodríguez,
Silvia Pérez García
Diseño gráfico: Desigual
Producción: Desigual
Edificios universitarios: Universidad de Alicante
Foto: Gabinete de Comunicación, Universidad de Alicante

Des- pués de la UA

Amparo Navarro Faure

Rectora de la Universitat d'Alacant

La Llei orgànica del sistema universitari, en vigor des d'abril de 2023, indica que les principals funcions de les universitats a Espanya són la docència, la investigació i la transferència del coneixement. Però també, entre les seues funcions, hi ha la generació d'espais de creació i difusió del pensament crític. En aquest sentit, propostes tan il·lusionants com *Després de la UA* em fan sentir orgullosa de ser rectora d'aquesta universitat.

Quan ens vam posar en contacte amb Juan Carlos Castro, professor de Projectes Arquitectònics de l'Escola Politècnica Superior i fundador i director de Fab Lab Alacant, per a proposar-li la possibilitat de realitzar una activitat accessible i immersiva en el nostre museu de la UA entorn de la celebració de La Nit en Blanc, no podíem imaginar que la seu implicació arribaria a transformar la primera idea en un projecte de tal calat. Després de diverses converses amb els tècnics del MUA, el pla inicial va passar a convertir-se en una exposició immersiva multisensorial que ocuparia completament la sala Sempere del museu universitari.

A partir d'aquest moment, Juan Carlos Castro, juntament amb l'alumna d'arquitectura de la UA María Ponce, es van posar a reflexionar i a treballar en la hipòtesi de què passaria amb el campus si la Universitat d'Alacant deixara de ser presencial i només existira en el metavers?, quina nova relació tindríem els humans amb un territori en desús?, què passaria amb els edificis?, com evolucionaria la flora i la fauna?, de quina manera l'obsolescència dels objectes físics propis de l'àmbit universitari faria que es convertiren tan sols en peces arqueològiques?

Juan Carlos Castro i María Ponce em van proposar que actuara en un breu vídeo fent de mi mateixa. La idea era que, a través d'una realitat ficcionada, llegira un comunicat anunciant que la UA, tenint en compte les recents polítiques educatives, econòmiques i nous models d'eficiència i rendiment del treball, havia pres la decisió d'esdevenir la primera universitat pública en format metavers.

Malgrat ser una proposta arriscada, hi vaig accedir, perquè em va semblar un projecte molt interessant que conjugava

arquitectura i ficció. El comunicat, una picada d'ullet a la dramatització radiofònica de la Guerra dels mons d'Orson Welles, és el detonant de la ficció especulativa que activa cadascuna de les seccions de l'exposició: infraestructures, materialitats, flora, fauna paisatge sonor i càpsula del temps.

Projectes amb tant de talent com *Després de la UA* mereixen el suport de la institució universitària, i no hi ha cap dubte que la tasca dels autors ha sigut el veritable motor d'aquesta mostra, però no vull deixar d'agrair la col·laboració del Vicerectorat d'Infraestructures, Sostenibilitat i Seguretat Laboral, el Vicerectorat de Cultura, Esport i Extensió Universitària, l'Oficina de la Rectora, l'Escola Politècnica Superior, el Museu de la Universitat d'Alacant, l'Arxiu General, la Unitat d'Experimentació Vegetal, la Facultat d'Educació, HIDRAQUA, EnsoLAB i La Cuina de l'Àrea de Projectes Arquitectònics.

Llarga vida al campus presencial, junts som molt més UA!

Des- pués de la UA

Amparo Navarro Faure

Rectora de la Universidad de Alicante

La Ley Orgánica del Sistema Universitario, en vigor desde abril de 2023, indica que las principales funciones de las universidades en España son la docencia, la investigación y la transferencia del conocimiento. Pero también entre sus funciones se encuentra la generación de espacios de creación y difusión del pensamiento crítico. En este sentido, propuestas tan ilusionantes como *Después de la UA* me hacen sentir orgullosa de ser rectora de esta universidad.

Cuando nos pusimos en contacto con Juan Carlos Castro, profesor de Proyectos Arquitectónicos de la Escuela Politécnica Superior y fundador y director de Fab Lab Alicante, para plantearle la posibilidad de realizar una actividad accesible e inmersiva en nuestro museo de la UA en torno a la celebración de La Nit en Blanc, no podíamos imaginar que su implicación llegaría a transformar la primera idea en un proyecto de tal calado. Tras varias conversaciones con los técnicos del MUA, el plan inicial pasó a convertirse en una exposición inmersiva multisensorial que ocuparía por entero la Sala Sempere del museo universitario.

A partir de ese momento, Juan Carlos Castro junto con la alumna de arquitectura de la UA María Ponce se pusieron a reflexionar y trabajar en la hipótesis de ¿qué sucedería con el campus si la Universidad de Alicante dejara de ser presencial y solo existiera en el metaverso?, ¿qué nueva relación tendríamos los humanos con un territorio en desuso?, ¿qué pasaría con los edificios?, ¿cómo evolucionaría la flora y la fauna?, ¿de qué manera la obsolescencia de los objetos físicos propios del ámbito universitario haría que se convirtieran tan solo en piezas arqueológicas?

Juan Carlos Castro y María Ponce, me propusieron que actuara en un pequeño vídeo haciendo de mí misma. La idea era que, a través de una realidad ficcionada, leyera un comunicado anunciando que la UA, teniendo en cuenta las recientes políticas educativas, económicas y nuevos modelos de eficiencia y rendimiento del trabajo, había tomado la decisión de convertirse en la primera universidad pública en formato metaverso.

Pese a lo arriesgado de la propuesta, accedí, pues me pareció un proyecto muy interesante que aunaba arquitectura y

ficción. El comunicado, a modo de guiño a la dramatización radiofónica de la Guerra de los Mundos de Orson Welles, es el detonante de la ficción especulativa que activa cada una de las secciones de la exposición: infraestructuras, materialidades, flora, fauna paisaje sonoro y cápsula del tiempo.

Proyectos tan talentosos como *Después de la UA* merecen el respaldo de la institución universitaria y no hay duda que la labor de los autores ha sido el verdadero motor de esta muestra, pero no quiero dejar de agradecer la colaboración del Vicerrectorado de Infraestructuras, Sostenibilidad y Seguridad Laboral, el Vicerrectorado de Cultura, Deporte y Extensión Universitaria, la Oficina de la Rectora, la Escuela Politécnica Superior, el Museo de la Universidad de Alicante, el Archivo General, la Unidad de Experimentación Vegetal, la Facultad de Educación, HIDRAQUA, EnsoLAB y La Cuina del Área de Proyectos Arquitectónicos.

Larga vida al campus presencial, juntos somos mucho más UA.

Des- UA pués de la

Després de la UA, és una exposició multisensorial, que utilitzarà la ficció especulativa com una eina per a reflexionar sobre possibles canvis de futur pel que fa a la manera d'entendre l'ecosistema que forma la Universitat d'Alacant: el campus, l'arquitectura i la comunitat humana i no humana d'aquesta.

L'exposició consisteix en un espai immersiu i accessible, que reflexiona sobre l'esdevenir d'un futur pròxim, basat en experiències d'allargament social com la pandèmia del COVID, o l'intens debat sobre les mesures que cal prendre davant de la situació crítica de crisi mediambiental i com afrontar els nous reptes ecològics o les noves maneres de relacionar-nos amb la naturalesa i els no humans.

Después de la UA, es una exposición multisensorial, que utiliza la ficción especulativa como herramienta para reflexionar acerca de posibles cambios de futuro en cuanto a la manera de entender el ecosistema que conforma la Universidad de Alicante: su campus, su arquitectura y su comunidad humana y no humana.

La exposición consiste en un espacio inmersivo y accesible, que reflexiona sobre el devenir de un futuro próximo, basado en experiencias de aislamiento social como la pandemia del COVID, o el intenso debate acerca de las medidas a tomar ante la situación crítica de crisis medioambiental y cómo afrontar los nuevos retos ecológicos o las nuevas formas de relacionarnos con la naturaleza y los no humanos.

Credits/ Créditos:

Comissariat, configuració i disseny Exposició:
Comisariado, concepto y diseño Exposición:
Juan Carlos Cartero-Dominguez
Mario Ponce Gutiérrez

Disseny gràfic / Diseño gráfico:
Javier García Fernández - Israphiles

Realització vídeo narratiu / Realización video narrativa:
Juan Carlos Cembreros. Screenwarriors

També podeu visitar-nos en [www.exposicioneua.com](#)

Des- pués de la UA

Juan Carlos Castro-Domínguez
María Ponce Garrido

Després de la UA

Després de la UA és una instal·lació immersiva multisensorial que utilitza la ficció especulativa com a eina per a reflexionar sobre possibles canvis de futur. És una exposició que reflexiona sobre l'obsolescència de l'arquitectura, els espais civils i la mutació que implica assumir models digitals i virtuals.

Es proposa treballar amb la ficció especulativa com a ferramenta per a explorar futurs possibles sobre un vast territori d'arquitectura, infraestructura i tota la comunitat que l'habita: estudiantat, treballadors/es, professorat, visitants, plantes, arbustos, gats, ocells, esquirols, ratolins, cucs, aranyes, formigues i tot un llarg etcètera d'éssers vius que conformen aquest particular ecosistema.

Com a conseqüència del calentament global i la consciència col·lectiva sobre la crisi climàtica que amenaça el planeta Terra, s'ha obert un llarg debat que gira al voltant de la responsabilitat dels humans sobre eixa crisi (Crutzen P. J. i Stoermer E. F., 2000). Aquest debat gira principalment al voltant de dos eixos. D'una banda, la fe còmica en les

solucions tecnològiques, ja siguen seculars o religioses (Haraway, 2019), que desenvolupen tecnologies capaces de revertir els desastres produïts per l'Antropocè. D'altra banda, hi ha la posició que especula amb la finalitat del món, amb calat tant entre la comunitat científica com en l'imaginari col·lectiu, principalment a través del cinema comercial nord-americà (Danowski i Viveiros de Castro, 2019).

La idea de pensar el futur, d'imaginar nous mons, és i ha sigut un dels eixos principals del pensament arquitectònic. La fe en el progrés tecnològic i les millores que aporten al concepte d'habitar en termes de funcionalisme, condicionament climàtic i higiene és allò que Le Corbusier (1923) va anomenar *la màquina d'habitar*.

Partint d'aquest context, *Després de la UA* es converteix en un dispositiu arquitectònic que pretén fer reflexionar sobre la possible obsolescència d'un campus i la seu capacitat de transformació en un nou territori en el qual possiblement l'utilitarisme, la funcionalitat o l'eficiència econòmica no és la fi última de qualsevol producció arquitectònica.

Exposició

L'exposició es basa en una ficció en la qual després de l'acceptació de la nova realitat digital, immersiva, deslocalitzada i virtual, els òrgans directius de la UA decideixen convertir-la en la primera universitat pública basada en un model metavers totalment virtual.

A partir d'aquest anunci, es planteja un període de reflexió sobre els possibles nous usos i la resignificació d'un espai singular com és el campus de la UA. En l'espai de temps que comporta eixa reflexió i la recollida de propostes de nous usos i significats, es construeix una exposició que serveix de càpsula del temps i memòria d'allò que fins a eixe moment havia sigut la UA.

L'exposició és un compendi d'aquells agents que configuren la comunitat UA íntegrament. *Després de la UA* està dividida en cinc instal·lacions que recullen en diferents formats aquests agents.

La primera és una videoinstal·lació amb el discurs institucional de la rectora de la UA, en la qual anuncia oficialment el canvi de model de la UA de físic/presencial a deslocalitzat/ virtual/no presencial.

La segona instal·lació se centra en l'arquitectura i la infraestructura del campus, en la condició espacial d'aquest.

La tercera exposa objectes i materialitats que exemplifiquen els sabers, les investigacions i les maneres d'habitar de la UA.

La quarta es focalitza en els no humans, en tots aquells éssers vius que constitueixen la biodiversitat d'eixe territori.

La cinquena i última consisteix en una instal·lació que recull el paisatge sonor de l'ecosistema UA.

Discurs institucional

En un futur pròxim, les línies estratègiques de l'educació a Espanya giren a entorns digitals, deslocalitzats i no presencials. Aquest nou model, derivat de les noves polítiques educatives, econòmiques i els nous models d'eficiència i rendiment del treball, fan que la UA prenga la decisió de convertir-se en la primera universitat pública en format metavers.

Des- pués UA de la

Després de l'UA, ja no serà possible retrocedir, a reflexionar sobre possible futur, ja no serà possible tornar a la mateixa situació que tenim. La Universitat d'Alacant, d'acord amb els principis de comunicació humana i transparència, ha

L'exposició considera un espai permanent accessible, que reflecteix el seu entorn i la seva projecció. Busca reflexionar sobre el futur i la producció del CDTI, i el seu impacte en les noves tecnologies, el qual produeix una de les obres de crisi mediambiental com són els canvis ecològics i els nous riscos de refugiats en la naturalesa i els seus homes.

En el marco de la celebración del Día de la UA, la Rectora de la Universidad de Alicante, Amparo Navarro, ha dirigido un saludo a la comunidad universitaria.

Rectora comunitaria universitaria,
AMPARO NAVARRO
RECTORA DE LA UNIVERSIDAD DE ALICANTE

UA
Universidad
de Alicante

Ficción realizada para la exposición “Después de la UA”

AMPARO NAVARRO
RECTORA DE LA UNIVERSIDAD DE ALICANTE

Des- pués de la UA

Juan Carlos Castro-Domínguez
María Ponce Garrido

Después de la UA, es una instalación inmersiva multisensorial, que utiliza la ficción especulativa como herramienta para reflexionar acerca de posibles cambios de futuro. Es una exposición que reflexiona acerca de la obsolescencia de la arquitectura, los espacios civiles, y la mutación que supone asumir modelos digitales y virtuales.

Se propone trabajar con la ficción especulativa como herramienta para explorar futuros posibles sobre un vasto territorio de arquitectura, infraestructura, y toda la comunidad que lo habita: estudiantado, trabajadores/as, profesorado, visitantes, plantas, arbustos, gatos, pájaros, ardillas, ratones, lombrices, arañas, hormigas y todo un largo etcétera de seres vivos que conforman este particular ecosistema.

Consecuencia del calentamiento global y la conciencia colectiva acerca de la crisis climática que amenaza el planeta tierra, se ha abierto un largo debate que gira en torno a la responsabilidad de los humanos sobre esa crisis (Crutzen P.J. y Stoermer E.F., 2000). Ese debate gira principalmente alrededor de dos ejes. Por un lado, *la fe cómica en las soluciones tecnológicas, ya sean seculares o religiosas* (Haraway, 2019), capaces de desarrollar tecnologías capaces

de revertir los desastres producidos por el Antropoceno. Por otro lado está la posición que especula con el fin del mundo, con calado tanto entre la comunidad científica, como en el imaginario colectivo, principalmente a través del cine comercial norteamericano (Danowski y Viveiros de Castro, 2019).

La idea de pensar el futuro, de imaginar nuevos mundos, es y ha sido uno de los ejes principales del pensamiento arquitectónico. La fe en el progreso tecnológico y las mejoras que aportan al concepto del habitar en términos de funcionalismo, condicionamiento climático e higiene, es lo que Le Corbusier (1923) denominó *la máquina de habitar*.

Partiendo de este contexto, *Después de la UA*, se convierte en un dispositivo arquitectónico que pretende hacer reflexionar acerca de la posible obsolescencia de un campus y de su capacidad de transformación en un nuevo territorio en el que posiblemente el utilitarismo, la funcionalidad, o la eficiencia económica, no sea el fin último de cualquier producción arquitectónica.

Exposición

La exposición se basa en una ficción en la que tras la aceptación de la nueva realidad digital, inmersiva, deslocalizada y virtual, los órganos directivos de la UA deciden convertirla en la primera universidad pública basada en un modelo metaverso totalmente virtual.

A partir de este anuncio, se plantea un periodo de reflexión sobre los posibles nuevos usos y resignificación de un espacio singular como es el campus de la UA. En el espacio de tiempo que supone esa reflexión y recogida de propuestas de nuevos usos y significados, se construye una exposición que sirva de cápsula del tiempo y memoria de lo que hasta ese momento había sido la UA.

La exposición es un compendio de aquellos agentes que configuran la comunidad UA en su totalidad. Después de la UA está dividida en cinco instalaciones que recogen en diferentes formatos estos agentes.

La primera es una videoinstalación con el discurso institucional de la rectora de la UA, en la que anuncia oficialmente el cambio de modelo de la UA de físico, presencial a deslocalizado, virtual, no presencial.

La segunda instalación se centra en la arquitectura e infraestructura del campus, en la condición espacial del mismo.

La tercera expone objetos y materialidades que ejemplifican los saberes, las investigaciones y las formas de habitar de la UA.

La cuarta se focaliza en los no humanos. En todos aquellos seres vivos que constituyen la biodiversidad de ese territorio.

La quinta y última, consiste en una instalación que recoge el paisaje sonoro del ecosistema UA.

Discurso institucional

En un futuro cercano, las líneas estratégicas de la educación en España, giran a entornos digitales, deslocalizados y no presenciales. Este nuevo modelo, derivado de las nuevas políticas educativas, económicas y nuevos modelos de eficiencia y rendimiento del trabajo, llevan a la UA a tomar la decisión de convertirse en la primera universidad pública en formato metaverso.

pués UA
de la

Ficción realizada para la exposición “Después de la UA”

Esperem ser capaços de transformar aquesta realitat física que abandonem en un nou territori d'oportunitats, coneixement i innovació.

Des- UA
pués
de la

Infraestructura

Aquesta sala exposa en dos formats -vídeo i exposició mural- un reportatge fotogràfic de tota l'arquitectura i la infraestructura del campus. Per a fer-lo s'han realitzat un total de 150 imatges que mostren l'arquitectura, infraestructura, interiors, magatzems, dispositius, depòsits, transformadors elèctrics o mobiliari urbà.

Tots i cadascun d'eixos elements han sigut fotografiats amb el mateix protocol i edició que s'aplica en els reportatges fotogràfics per a revistes professionals d'arquitectura. D'aquesta manera, es resignifica l'arquitectura anònima a l'estil de Hilla i Bernd Becker (De Duve, 2020), i se situa al mateix nivell i escala l'arquitectura convencional amb la invisible, que dona veu al món subterrani del campus, com

també a tots aquells espais i instal·lacions que només unes poques persones poden visitar.

El vídeo és una progressió cap a una arquitectura camuflada o absorbida per allò natural amb l'objectiu de mostrar el futur que, sense adonar-nos-en, està succeint.

L'arquitectura es converteix en un fons, tal vegada un llenç sobre el qual replantejar-se una nova vida. És una sala buida, incompleta. L'arquitectura es va pensar únicament per a humans, i ara què? Continuarem sent arquitectes o els no humans s'apropiaran de la professió i construiran nous espais?

Infraestructura

Esta sala expone en dos formatos - video y exposición mural- un reportaje fotográfico de toda la arquitectura e infraestructura del campus. Para ello se han realizado un total de 150 imágenes que muestran la arquitectura, infraestructura, interiores, almacenes, dispositivos -depósitos, transformadores eléctricos, ...-, o mobiliario urbano.

Todos y cada uno de esos elementos han sido fotografiados con el mismo protocolo y edición que se aplica a los reportajes fotográficos para revistas profesionales de arquitectura. De esta manera se resignifica la arquitectura anónima al estilo de Hilla y Bernd Becker (De Duve, 2020), y se sitúa al mismo nivel y escala

la arquitectura convencional con la invisible, dando voz al mundo subterráneo del campus, así como a todos aquellos espacios e instalaciones que sólo unas pocas personas pueden visitar.

El video es una progresión hacia una arquitectura camuflada o absorbida por lo natural con el objetivo de mostrar el porvenir que, sin darnos cuenta está sucediendo.

La arquitectura se convierte en un fondo, tal vez un lienzo sobre el que replantearse una nueva vida. Es una sala vacía, incompleta. La arquitectura se pensó únicamente para humanos y, ¿ahora qué? ¿Seguiremos siendo arquitectas o los no humanos se apropiarán de la profesión y construirán nuevos espacios?

INFRAESTRUCTURA

INFRAESTRUCTURA

For the first time, the exhibition "Infraestructura" presents a comprehensive view of the architecture of infrastructure in the United States. It includes 100 photographs of buildings, landscapes, and urban spaces that have been designed and built by architects and engineers. The exhibition highlights the role of infrastructure in shaping our environment and the ways in which it can be used to improve our lives.

INFRAESTRUCTURA

The first section of the exhibition focuses on infrastructure as a means of improving the quality of life. It features photographs of buildings, landscapes, and urban spaces that have been designed and built by architects and engineers. The exhibition highlights the role of infrastructure in shaping our environment and the ways in which it can be used to improve our lives.

Des-
de la
UA

07.2023

1/4

spatium aedificium

o habitat per a fer coses o cuinar o cantar,

La novel·la és una mena de relat fonamentalment antiheroic.

Materialitats

Aquesta sala consisteix en una exposició d'objectes, rescatats dels magatzems de la UA, que es disposen aleatoriament i són coberts per una tela semitransparent a mitjan altura, de manera que l'usuari o la usuària ha d'interactuar amb el suport, apartar la malla per a moure's entre els objectes i moure'ls, o desplaçar-los per a poder veure'ls i recórrer-los.

Es realitza una primera inauguració de l'exposició amb els usuaris de la UA per a convidar tots/es aquells/es usuaris/àries que hi han col·laborat i participat activament i hi han aportat dades i materials. En aquest primer acte se'ls demana a aquests/es coinvestigadors/es que aporten algun objecte o objectes de petita escala que representen per a ells/es la UA i que vulguen prestar i exposar. D'aquesta manera es ritualitza la càpsula del temps i es dona veu a tots/es eixos/es col·laboradors/es.

Mostrar objectes del passat ens posa en el paper d'una generació futura i permet crear vinculacions amb persones concretes, apareixen històries després de la materialitat acumulada. Es dona peu a qüestionar-se la utilitat de certs objectes en un món altament digital -diplomes, fotografies... En desconstruir el present i fixar l'atenció en objectes per separat o establir connexions entre aquestes sorgeixen qüestionaments. El present, aquesta realitat, es mostra com a passat. Què passarà en el futur? Quins objectes es camuflen en les noves realitats? Quins es transformen? Quins, per molt estrany que sembla, desapareixeran o seran triats per a contar anècdotes als nostres successors?

Materialidades

Esta sala consiste en una exposición de objetos, rescatados de los almacenes de la UA, que se disponen aleatoriamente y son cubiertos por una tela semitransparente a media altura, de manera que el usuario tiene que interactuar con el soporte, apartar la malla para moverse entre los objetos y mover o desplazar estos, para poderlos ver y recorrer.

Se realiza una primera inauguración de la exposición con los usuarios de la UA, para invitar a todos aquellos usuarios que han colaborado y participado activamente aportando datos y materiales. En este primer acto se les pide a estos coinvestigadores que aporten algún objeto u objetos de pequeña escala que representen para ellos a la UA y quieran prestar y exponer. De esta manera se ritualiza la cápsula del tiempo, dando voz a todos esos colaboradores.

Mostrar objetos del pasado nos pone en el papel de una generación futura y permite crear vinculaciones con personas concretas, aparecen historias tras la materialidad acumulada. Se da pie a cuestionarse la utilidad de ciertos objetos en un mundo altamente digital, -diplomas, fotografías ...-. Al deconstruir el presente y fijar la atención en objetos por separado o establecer conexiones entre ellos, surgen cuestionamientos. El presente, esta realidad, se muestra como pasado. ¿Qué pasará en el futuro? ¿Qué objetos se camuflan en las nuevas realidades? ¿Cuáles se transforman? ¿Cuáles, por muy extraño que parezca, desaparecerán o serán elegidos para contar anécdotas a nuestros sucesores?

INFRAESTRUCTURA

No humans

Aquesta sala exposa en forma de paper tapís tots els éssers vivis censats pel catàleg de fauna i flora de la UA (Ecocampus, O., 2022). Es desdibuixen i redimensionen en una mateixa grandària les figures de totes les espècies amb l'objectiu de ressaltar-ne únicament els colors, les banderes. Aquest procediment està basat en les investigacions de Vinciane Despret.

Quan veiem aquests ocells de colors brillants posats a la part alta dels arbustos, ¿no ens recorda cadascun una petita bandera brillant, col·locada per a assenyalar que una zona o una altra està sota un domini o un altre? (Despret, 2020).

D'altra banda, es realitza una cartografia detallada de la vegetació present en la UA. Amb l'objectiu de preservar la vegetació del campus al llarg del temps, es prenen mostres de totes les espècies vegetals i s'encapsulen en resina per assegurar que el record del present es mantinga intacte. Aquesta mesura permetrà a les generacions futures contrastar la seu realitat amb el punt de partida que va marcar el renaixement del campus, quan la naturalesa va reclamar el seu territori.

No humanos

Esta sala expone en forma de papel tapiz, todos los seres vivos censados por el catálogo de fauna y flora de la UA (Ecocampus, O., 2022). Se desdibujan y redimensionan a un mismo tamaño las figuras de todas las especies con el objetivo de resaltar únicamente sus colores, sus banderas. Este procedimiento está basado en las investigaciones de Vinciane Despret:

Cuando vemos estos pájaros de colores brillantes posados en lo alto de los arbustos, ¿no nos recuerda cada uno de ellos a una pequeña bandera brillante, colocada para señalar que tal o cual zona está bajo tal o cual dominio? (Despret, 2020).

Por otra parte, se realiza una cartografía detallada de la vegetación presente en la UA. Con el objetivo de preservar la vegetación del campus a lo largo del tiempo, se toman muestras de todas las especies vegetales y se encapsulan en resina, asegurando así que el recuerdo del presente se mantenga intacto. Esta medida permitirá a las generaciones futuras contrastar su realidad con el punto de partida que marcó el renacimiento del campus, cuando la naturaleza reclamó su territorio.

NO HUMANOS

PASSAGE SONORE

100
101
102
103
104
105
106
107
108
109

NO HUMANOS

NO HUMANOS

PAISAJE SONORO

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

15.

16.

17.

18.

19.

13.

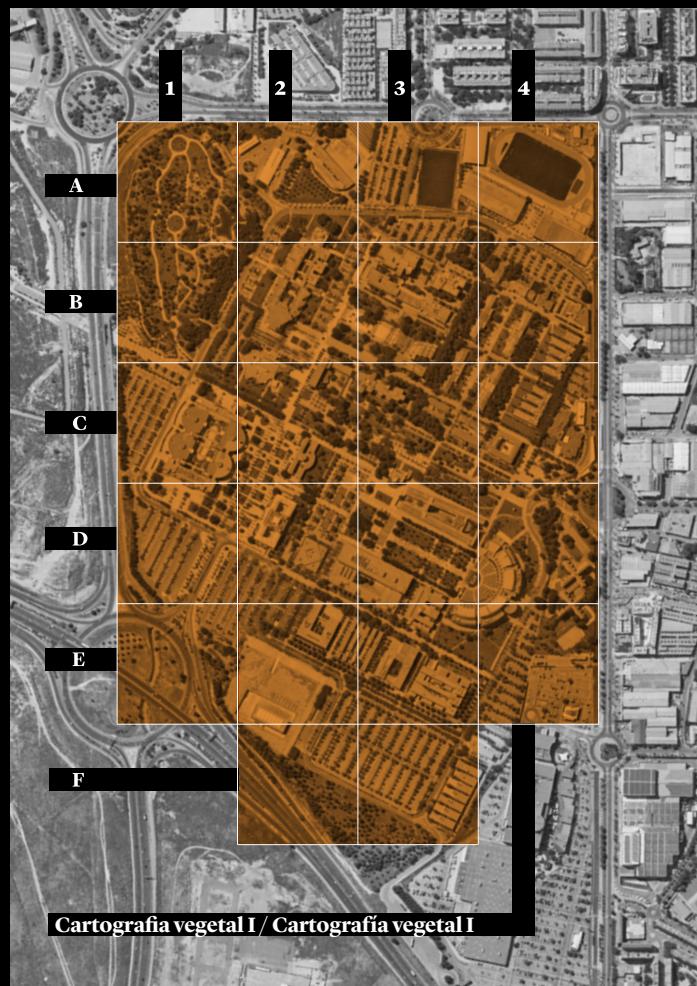

14.

24.

*Some Species of
the Alhambra &
Generalife c.1952*

PASSAGE SONORO

EAU
BIO

26

33

40

47

B

C

D

E

Ecosistema UA

Si hi ha territoris que estan lligats al cant o, més exactament, territoris que insisteixen a ser cantats, si hi ha territoris que estan lligats al poder d'un simulacre de presència, territoris que es converteixen en cossos i cossos que s'expandeixen per a convertir-se en espais vius, si hi ha espais vius que es converteixen en cançons i cançons que creen un espai, si hi ha forces sonores i forces olfactives, sens dubte hi ha moltes altres maneres de ser, moltes altres maneres d'habitar un territori, i totes poden donar lloc a molts mons diferents. (Despret, 2020).

L'última sala consisteix en una instal·lació sonora que reproduueix el paisatge sonor de la UA. Un paisatge sonor en el qual es recullen tots els sons del campus, de tota la comunitat, humana i no humana, tots i cadascun dels sons, sorolls, silencis sonors i agents que estan tant dins com en els voltants.

Aquesta instal·lació, en una sala en penombra, sense cap explicació, és una invitació a l'escuta profunda (Oliveros, 2019) i a la presa de consciència de l'espai sònic, de la banda sonora constant, il·limitada, eterna, de l'ecosistema de la UA. El so és, segurament, l'única presència que陪伴 tots els éssers vius al llarg de tota la seua existència, i possiblement l'única que sobreviurà fins i tot després de la seu extinció, i, tanmateix, una de les més invisibles i oblidades pel conscient i l'imaginari col·lectiu. És per això que es tracta d'un diamant en brut per explorar que permet aproximar-se a noves realitats, no tangibles, no visuals. Es tracta, doncs, d'una nova manera d'habitar el present i el futur.

Ecosistema UA

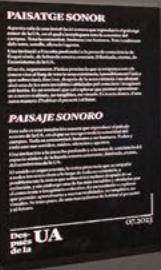
Si hay territorios que están ligados al canto o, más exactamente, territorios que insisten en ser cantados, si hay territorios que están ligados con el poder de un simulacro de presencia, territorios que se convierten en cuerpos y cuerpos que se expanden para convertirse en espacios vivos, si hay espacios vivos que se convierten en canciones y canciones que crean un espacio, si hay fuerzas sonoras y fuerzas olfativas, sin duda hay muchas otras formas de ser, muchas otras formas de habitar un territorio, todas las cuales pueden dar lugar a muchos mundos diferentes. (Despret, 2020).

La última sala, consiste en una instalación sonora que reproduce el paisaje sonoro de la UA. Un paisaje sonoro en el que se recogen todos los sonidos del campus, de toda su comunidad, humana y no humana; todos y cada uno

sus sonidos, ruidos, silencios sonoros y agentes que están tanto dentro como en sus alrededores.

Esta instalación, en una sala en penumbra, sin explicación alguna. Es una invitación a la escucha profunda (Oliveros, 2019) y a la toma de conciencia del espacio sónico, de la banda sonora constante, ilimitada, eterna, del ecosistema de la UA. El sonido es seguramente, la única presencia que acompaña a todos los seres vivos a lo largo de toda su existencia, y posiblemente la única que sobrevivirá incluso después de su extinción, y sin embargo una de las más invisibles y olvidadas por el consciente e imaginario colectivo. Es por ello por lo que se trata de un diamante en bruto a explorar que permite aproximarse a nuevas realidades, no tangibles, no visuales. Se trata pues, de una nueva forma de habitar el presente y el futuro.

PAISAJE SONORO

22

29

Referències / Referencias

- Clement, G. (2018). Manifiesto del tercer paisaje. Gustavo Gili.
- Corbusier, L. (2006) Hacia una arquitectura. Barcelona: Apóstrofe.
- Crutzen P.J. y Stoermer E.F. (2000) The 'Anthropocene'. Global Change Newsletter, 41 (May 2000): 17-18
- Danowski, D. y Viveiros de Castro, E. (2019) ¿Hay mundo por venir?. Madrid: Caja Negra.
- De Duve, T. (2020) Bernd & Hilla Becher: Basic Forms. Munich, Germany: Prestel.
- Despret, V. (2021) Viure com els ocells. Barcelona: Arcàdia.
- Ecocampus, O. (2022) Fauna, Web.ua.es. Disponible en: <https://web.ua.es/es/ecocampus/biodiversidad/fauna/fauna.html> (Consultado: el 8 de mayo de 2023).
- Ecocampus, O. (2023) Flora, Web.ua.es. Disponible en: <https://web.ua.es/es/ecocampus/biodiversidad/flora/flora.html> (Consultado: el 8 de mayo de 2023).

- Fogué, U. (2022) Las arquitecturas del fin del mundo: cosmotécnicas y cosmopolíticas para un futuro en suspenso. Barcelona: Puente Editores.
- Garcés, M. (2017) Nueva ilustración radical. Barcelona: Anagrama.
- Haraway, D. (2019) Seguir con el problema. Generar parentesco en el Chthuluceno. Barcelona: Consonni.
- Le Guin, U. K. (2021) La teoría de la bolsa de transporte de la ficción, Arquitectura contable. Disponible en: <https://arquitecturacontable.wordpress.com/tag/ursula-k-le-guin/> (Consultado: el 29 de mayo de 2023).
- Lippolis, L. (2015). Viaje al final de la ciudad: La metrópolis y las artes en el otoño posmoderno (1972/2011). ENCLAVE DE LIBROS EDICIONES.
- Oliveros, P. (2019) Deep Listening: Una práctica para la composición sonora. Barcelona: Edictoralia.
- Stephenson, N. (2008) Snow Crash. Gigamesh.
- Weisman, A. (2007) El mundo sin nosotros. Barcelona: Debate, Editorial.

Inauguració

Inauguración

Des-
pués
de la
UA

WOMEN MOVE
mountains

ENG

Después de la UA ("After the UA")

Después de la UA is a multisensory immersive installation in which speculative fiction becomes a tool to imagine what the future could look like. The exhibition looks at the obsolescence of architecture and civil spaces, and the changes brought about by the introduction of digital and virtual models.

Speculative fiction is used as a tool to explore possible futures in a vast space that encompasses architectural elements, infrastructure and a community of inhabitants: students, teachers and other staff, visitors, plants, bushes, cats, birds, squirrels, mice, worms, spiders, ants and every other living being that is part of this ecosystem.

Global warming and the collective awareness of the climate crisis facing our planet have given rise to a long-standing

debate over the extent to which humans are responsible for this threat (Crutzen P.J. and Stoermer E.F., 2000). Broadly speaking, there are two camps in this debate: on the one hand, those with a *comical faith in technological solutions, whether secular or religious* (Haraway, 2019), i.e. the belief that it is possible to develop technologies that will reverse the disasters caused by humankind; on the other, those who speculate about the end of the world, including many within the scientific community and – thanks to the popularity of Hollywood movies – the general public (Danowski and Viveiros de Castro, 2019).

The idea of discussing what the future may look like, of imagining new worlds, has been and remains one of the key principles of architectural thinking, coupled with a faith in technological progress and how it makes places more liveable in terms of function, climate adaptation and hygiene.

Le Corbusier (1923) said that a house was a *machine for living in*.

In this context, *Después de la UA* is an architectural project about what could happen if a university campus became obsolete and how it could be transformed into a new space, one that may go beyond notions of utility, function or economic efficiency.

Exhibition

The project is structured around a fictional narrative in which the UA authorities, in light of the new digital, immersive, off-site and virtual reality, have decided to turn our institution into the first metaverse-based public university.

Following this announcement, the UA launches a period of consultation to explore and propose possible new uses and meanings for the university campus. During this period, the institution organises an exhibition intended as a time capsule, to preserve the memory of what the UA had been like until then.

The exhibition, which provides an all-encompassing picture of the UA community, consists of five installations in different formats.

The first is a video installation, showing the speech in which the UA President officially announces that the institution is going to implement a new model: that the UA will no longer be a physical university offering face-to-face activities, but a virtual, remote one.

The second installation focuses on the architecture and infrastructure on the UA campus, i.e. its spatial dimension.

The third shows objects and material elements that illustrate the knowledge and research work conducted at the UA, as well as the ways of inhabiting this University.

The fourth installation is about the non-human beings that make up the biodiversity of the UA campus.

Finally, the fifth installation captures the sounds we can hear within the UA ecosystem.

Speech by the UA President

In the near future, the strategic lines of action of the Spanish educational system will focus on digital, off-site and remote environments. This model, derived from recently implemented educational and economic policies and new efficiency and work performance models, has led the UA to make a decision: to become the first metaverse-based public university.

Infrastructure

In this room, visitors will find photographs – in video format or physically displayed on the walls – of the architecture and infrastructure on campus. The 150 images show architectural constructions, infrastructure, indoor areas, storerooms, tanks, power transformers or street furniture.

To photograph each and every element, the protocol we have followed is the one used for photo reports published in architectural journals. The aim was to give a new meaning to anonymous architecture, a concept explored by Hilla and Bernd Becker (De Duve, 2020), and put conventional and

invisible architecture on an equal footing with each other, shedding light on the hidden world of the campus and those spaces and facilities not open to the general public.

In the video, we see a transition towards an architecture that blends or is absorbed into nature. It shows what is to come, a process already underway even if we don't realise it.

Architecture becomes a background, maybe a canvas for us to reconsider our lives. The room is empty, incomplete. Architecture was designed only for humans, but what should we do now? Will architects still be humans or will non-humans take over and build new spaces?

Materialities

The objects displayed in this room are normally kept in UA storerooms. Here, they are arranged randomly, covered in a semi-transparent fabric. As the objects are at half height, users have to interact with them and pull the net aside to explore the room, move the objects and examine them.

An opening event has been organised for UA users who participated actively in this project by providing data and materials. For this event, they have been asked to bring a small object or objects – to be loaned for the exhibition – that represent what the UA means to them. The objects will be used to create a time capsule.

The time capsule will allow us to look at things through the eyes of a future generation and establish ties with specific people, to discover the stories behind each material object. It makes us wonder whether some of them, such as paper certificates or physical photographs, would make sense in a digital world. Questions arise as the present is deconstructed to focus our attention on each object separately or to find connections between them. The present, our reality, is shown here as the past. What will happen in the future? What new objects will emerge in these new realities? Which of today's objects will be transformed? And, however odd it may seem, which of those will disappear or be used to tell stories to those who will come after us?

Non-humans

The tapestry in this room shows all the living beings recorded in the UA catalogue of animals and plants (Ecocampus Office, O., 2022). We only see the outlines of the species; all of them have the same size to highlight only their colours, their "flags". The process is based on Vinciane Despret's studies:

When we see these brightly coloured birds perched on a bush, doesn't each of them remind us of a small bright flag, planted there to indicate who controls each area? (Despret, 2020).

On the other hand, a detailed map of the vegetation present on the UA campus was created. In order to preserve these plant species, samples of all of them have been taken and encapsulated in resin; in this way, the future generations will be able to see how they have changed since the campus was reborn and nature reclaimed its space.

UA ecosystem

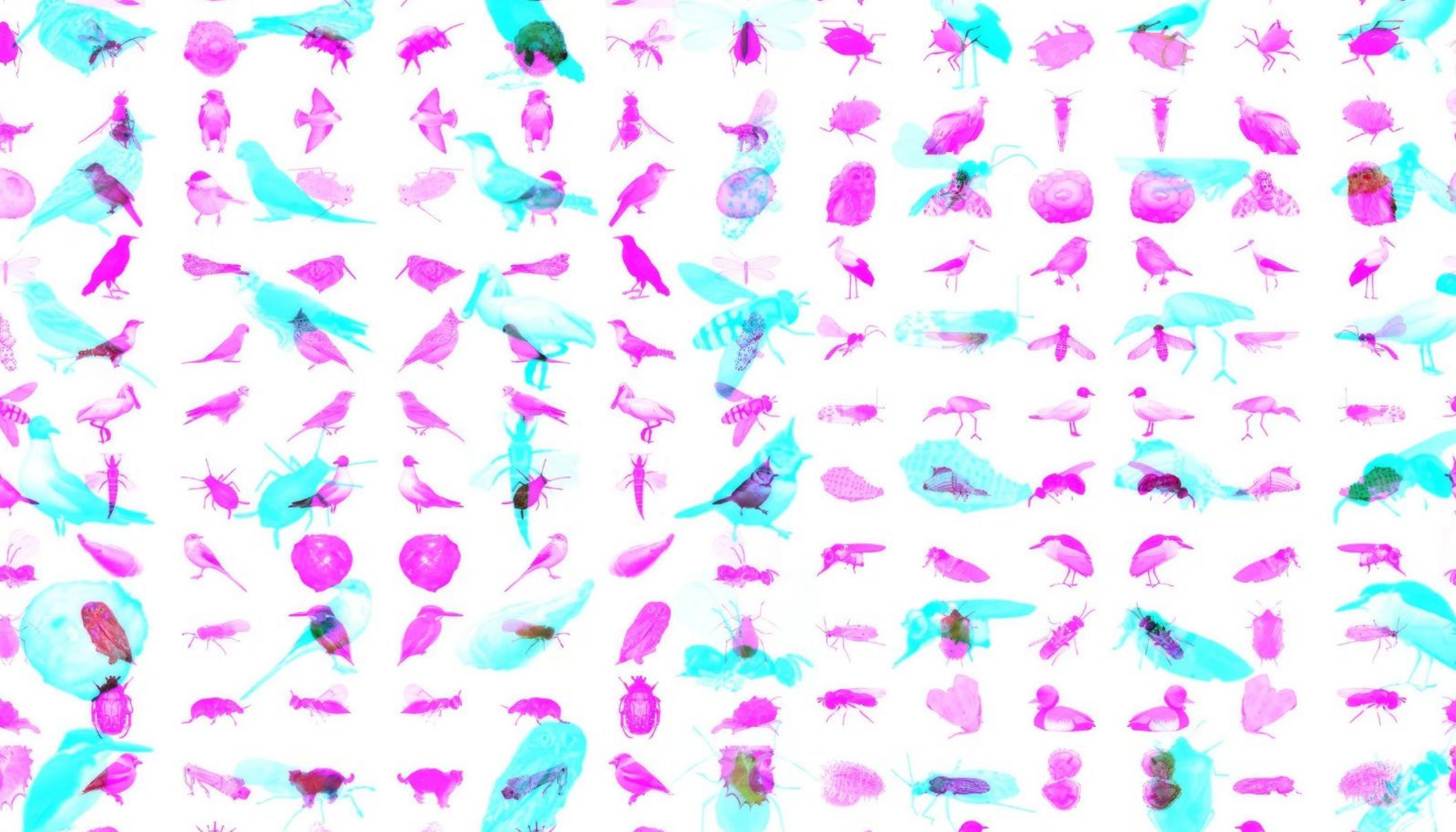
If there are landscapes associated with the act of singing, or rather landscapes that inspire songs; if there are landscapes

that are linked to the power of a simulated presence; landscapes that become bodies and bodies that expand to become living spaces; if there are living spaces that become songs and songs that create a space; if there are forces of sound and of smell – then, without a doubt, there are many other ways of being, many other ways of inhabiting a landscape, all of which can give rise to many different worlds. (Despret, 2020).

The last room contains an installation that reproduces the landscape of sounds we can hear at the UA, produced by its human and non-human members; each and every sound, noise and silence – and the beings that cause them – on the UA campus or in the surrounding areas.

The installation is in a half-lit room; no explanations are provided. It encourages us to listen in depth, to become aware of the space of sounds – of the constant, unlimited and eternal soundtrack of the UA ecosystem. Sound is probably the only thing that is part of the life of all beings throughout their existence, perhaps the only one that will survive after the end of all life, and yet one that is usually invisible, forgotten in the collective consciousness and imagination.

The landscape of sounds is unexplored territory that could help us understand different, intangible, non-visual realities – in other words, it provides a new way of inhabiting the present and the future.

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

HiDRAQUA